

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ήμών ύπηρέσιαν και υπό του Οργανισμού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνόγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ	
Εσωτερικού :	Εξωτερικού :
Έτησια δρ 3,—	Έτησια φρ 10,—
Έξαμηνος " 1,50	Έξαμηνος " 5,50
Τριμηνος " 2,50	Τριμηνος " 3,—
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Α. 20

Διά των Πρακτόρων, Έσταις. λ. 10. Έσταις. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εύριπίδου άρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθόλειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 18ος Έν Αθήναις, 4 Ιουνίου 1911 Έτος 88ον. — Αριθ. 27

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυστικόν ήρωϊκόν υπό ΜΑΥΡΙΟΣ ΟΜΑΡΡΑΓΝΕ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΝΥΞ ΤΗΣ 14 ΜΑΪΟΥ 1903

Κυκλών η βολίς,

Τήν νύκτα της 14ης Μαΐου 1903 εσημειώθησαν εις τὸ Σικάγον δύο γαγο- νότα, τὰ ὁποῖα, μολονότι ἄσχετα πρὸς ἄλληλα, ἦσαν ὁμοῦ τὸσον σημαντικὰ, ὥστε ὄλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεως, ἀπὸ τοῦ «Βήματος» μέχρι τοῦ «Κήρυκος», τὰ περιέγραψαν καὶ τὰ ἐ σχολίασαν ἐν ἐκτάσει.

Ἄλλὰ κρίνατε ἂν δὲν ἤξιζαν τὸν κόπον.

Καὶ ἐν πρώτοις, τοῦ Τεκτονικοῦ γαοῦ καὶ τῆς Ταξίμας, — δύο ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρας εἰκίας τῆς πόλεως, ἀπὸ τὰ οἰκοδομήματα δηλαδὴ ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ τεράστιον ὕψος τῶν δέκα, εἰκοσι, δεκαπέντε, δεκαοκτώ καὶ κάποτε εἴκοσι πατωμάτων, — αἱ στέγαι ἀνηρπάγησαν ἐν μέρει, ἀπέξέσθησαν, ἐσάρωθησαν, ὅπως κατὰ τὴν διάβασιν κανένος φεδερῶ κυκλώδου.

Τὸ περιεργὸν εἶναι, ὅτι τὸ Ἀουτιπέρριου καὶ τὸ Μόνεντνικ, δύο ἄλλα οἰκοδομήματα, ἐπίσης γιγάντια, δὲν ἐβλάθησαν διόλου.

Εἰς τὴν πόλιν, ἄλλως τε, δὲν ἀντελήφθησαν τὸ παραμικρὸν.

Μόνον οἱ ἐνοικοὶ τῶν ὑψηλοτέρων πατωμάτων τῶν καθουσῶν οἰκιδῶν, ἀφυπνίσθησαν ἐντρομοὶ ἀπὸ ἕνα κράτον, ὁ ὅποιος τοῖς ἐράνη ὡς ἰσχυρὰ ἐκπυροσφρότησις, ὡς κανονία.

Τούτο διήρξαστε περὶ τὰ δέκα-δάδεκα δευτερόλεπτα διὰ τὸν Τεκτονικὸν Νάδν καὶ περὶ τὰ τριάκοντα — πλέον ἀπὸ τὸ διπλάσιον, — διὰ τὴν Ταξίμαν.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, ἐβάσιλευε πάλιν ἄκρα σιγή, καὶ ὡς πρακτικοὶ ἄνθρωποι, διὰ τοῦς ὁποίους τὰ πάντα εἶνε πολύτιμα, ἀκόρη καὶ ὁ ὕπνος, οἱ ἐνοικοὶ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος κτιρίων ἐξαναικμίσθησαν ἁμέσως.

Μόνον τὴν πρωΐαν παρατηρήθησαν καὶ ἐξηκριβώθησαν αἱ ζημίαι.

Ἡ πρώτη φροντίς, φυσικὰ, ἦτο νάνα-

ζητηθῆ ἡ αἰτία των. Ἄλλ' ἔπειδὴ ἐπρόκειτο ἐδῶ νὰ λυθῆ ἐν πρόβλημα κάπως δύσλυτον, αἱ γνώμαι τῶν ἀνθρώπων ἐδικάσθησαν ἁμέσως.

Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι ἡ καταστροφή τῆς στέγης ὠφέλιετο εἰς ἀνεμοστρόβιλον ἢ κυκλώνα.

Ἄλλοι ἀπεναντίας ἰσχυρίζοντο ὅτι θὰ ἔπεσε καμμία μεγάλη βολίς.

Δυστυχῶς, ἐρωτήθεντες ἐν σπουδῇ οἱ διευθυνταὶ τῶν μετεωρολογικῶν σταθμῶν, ἐδήλωσαν κατηγορηματικῶς ὅτι τὰ εἰδικὰ ἐργαλεῖά των δὲν ἐσημείωσαν οὔτε κυκλώνα, οὔτε ἀνεμοστρόβιλον, οὔτε κανένος εἰδους ἄνεμον.

Ὅσον διὰ τὴν πρῶσιν βολίδος, ἀπήντησαν ὅτι τότε μόνον θὰ τὴν παρεδέχοντο, ὅταν κάποιος θὰ τοῦς τὴν ἐδειχεν.

Ἡ ἀπάντησις, βλέπετε, ἦτο σαφῆς καὶ ἀναντίρρητος, ἀλλ' εἰς αὐτῆς ἡ περιέργεια τῶν ἀνθρώπων δὲν ἰκανοποιεῖτο πῶς.

Ἄν πράγματι εἶχε πέσει βολίς, ποῦ ἦτο; τί εἶχε γίνῃ; καὶ εἶχε χωθῆ;

Κανείς δὲν ἤμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅτι κάποιος ἀπειλοῦς τὴν εἶχε ἀποκρύψῃ. Ἄλλως τε πρὸς τοῖον σκοπὸν;

Ἐξ ἄλλου ὁμοῦ δύο στέγαι δὲν σαρῶνονται μόναι των.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐδῶ κατὶ παράδοξον.

Αὐτοκτονία ἢ δολοφονία;

Πρὸς καθύψωσιν τῆς ἐκπλήξεως, καὶ τὸ δεῦτερον γεγονός, μολονότι

«Εβρίσκετο εἰς μίαν ἐξαίτην τοῦ δάσους.»

διαφόρου φύσεως, είχε και αυτό το μυστηριώδες και κάπως ανησυχηστικό μέρος του.

Αί έφημερίδες ανήγγελλον, τινόντι, τον θάνατον του Ιατρού 'Αβραάμ Ούϊζων, ανθρώπου ο οποίος από τινων έτων ήτο μια από τας προσωπικότητας της πάλεως, και διά της κολοσσαίας περιουσίας του είχε συντελέσει πολύ εις την ταχέαν ανθρωπών του Σικάγου, μετά την τρομεράν εκείνην πυρκαϊάν του 'Οκτωβρίου του 1871.

Είπε αληθές, ότι την τελευταίαν πενταετίαν ο Ιατρός δεν έβλεπε πλέον κανένα. Κατόπιν βαρέων πανθών, άπωλειών αλληλοδιαδόχων προσφιλών του υπάρξων, είχε άπομακρυνθή από την μεγάλην σκηνήν του κόσμου και είχαν άποσυρθή μονήρης εις έν οικίμα, τό όποιον είχε εν τή περιχωρά της πόλεως, εις τό προάστειον Κήνθουδ.

Ό κόσμος είχε έγλωστή. Όλίγον κατ' ελίγον έλησμόνησε τον 'Αβραάμ Ούϊζων. Ηξέυσε μόνον, ότι ο Ιατρός έκείσε τώρα όλομόναχος, μ' ένα μόνον υπηρέτην, κάποιον Έλληνα μετανάστην, όνομαζόμενον Νικόλαν Καρακάν, και ότι κατέγινασ εις την έπιστήμην. Τό ήπέθεσε τούλάγιτον, διότι ήτο γνωστόν ότι ο 'Αβραάμ Ούϊζων δεν ήτο μόνον έξοχος Ιατρός και μέγας φιλόπολις, αλλά και ένας από τούς πρώτους χημικούς και τούς πρώτους μηχανικούς της 'Αμερικής.

Και ιδού, έξαφνα, ανήγγέλλετο ο θάνατός του, — και τί θάνατος!

Τον ήσαν κρεμασμένον εις τό εργαστήριόν του.

Ναι, άπηγγονισμένον, χωρίς καμία έπιστολή, καμμία λέξις να διδά, την εξήγησιν του άνελπίστου και τραγικού αυτού τέλους.

Τό γεγονός τούτο άφινεν επίσης άλεύθερον τό στάδιον εις παντός είδους είλασίας.

Μερικαί έφημερίδες παρδεύοντο μάλλον ότι έπρόκειτο περί άυτοκτονίας, συνεπεία έγκεφαλαικής διαταράξεως ή όξείας νευρασθενικής κρίσεως.

Ό 'Α. Κ. η ρ. η ζ. όμως ισχυρίζετο ότι έπρόκειτο περί έγκλήματος.

Και τό έσπέρας όλον τό Σικάγου ήτο μέ την γνώμη του.

Άλλως τε ή έπιτόπιος έρευνα, την όποιαν είκαμε συντάκτης αυτής της έφημερίδος, άπεκάλυψε μίαν πολύ ύποπτον λεπτομέρειαν.

Ητο ή παράδοχος ή άπότομος και άνεξήγητος εξαφάνις του Νικόλα Καρακά, του μοναδικού υπηρέτου, τον όποιον είχαν ο Ιατρός Ούϊζων.

μήν, ήτο πολύ σοβαρά. Έκ τούτου ή ύπόθεσις, ή όχι παράλογος, ότι ο υπηρέτης αυτός, τον όποιον δεν έγνώριζαν και πολύ, είχε δολοφονήσει τον κύριον του και κατόπιν τον είχε κρεμάσει εις τό εργαστήριόν του, δια να πιστευθ ή ότι έπρόκειτο περί άυτοκτονίας.

Άδιστάκτως τό κοινόν την παρεδέχθη και πρέπει να όμολογήσωμεν ότι δεν είχαν άδικον.

Άν δεν ήτο έννοχος, ο 'Ελλην αυτός δεν θα έπρέπετο εις φυγήν.

Ποία άλλη να ήτο ή αίτία της φυγής του;

Όπου και αν εκήτουν, δεν εύρισκον καμμίαν.

Έγεινεν άρα δολοφονία, ή δέ δολοφόνος δεν ήμπορούσε να ήτο άλλος από τον άθλιον αυτόν Νικόλαν Καρακάν.

Ητο πλέον ή γενική γνώμη.

Και τόσον μάλιστα γενική, ώστε, τέσσαρας μόλις

Και τόσον μάλιστα γενική, ώστε, τέσσαρας μόλις

Και τόσον μάλιστα γενική, ώστε, τέσσαρας μόλις

Και τόσον μάλιστα γενική, ώστε, τέσσαρας μόλις

Και τόσον μάλιστα γενική, ώστε, τέσσαρας μόλις

Και τόσον μάλιστα γενική, ώστε, τέσσαρας μόλις

Και τόσον μάλιστα γενική, ώστε, τέσσαρας μόλις

«Τόν ήσαν κρεμασμένον εις τό εργαστήριόν του...» (Σελ. 214, στ. α'.)

βαιώσεις μερικων ημερησιων φυλλων, εκ του ειδους αυτου.

Δυστυχώς δια τας έφημερίδας, ήτο πεπρωμένοι να μείνουν και τα δύο γεγονότα, τα εκτυλιχθέντα την νύκτα εκείνην της 14 Μαΐου, μυστηριώδη και σκοτεινά.

Άνεξήγητος αυτή ή άτυχία, αλλά μην όλόκληρος παρήλας, χωρίς να γείνη δυνατόν ανάκαλυφθ ή ούτε ή παράδοχος βολις, ή οποία κατέστρεψεν εν μέρει τας στέγας δύο των ύψηλοτέρων οικοδομημάτων της πόλεως, ούτε ή έπίσης παράδοχος ύπηρετής, ή όποιος, δι' άγνωστόν φερέ! λόγον, είχε δολοφονήσει ένα των σημαντικώτερων άνδρων της σημαντικής εκείνης πόλεως.

Όχι, ούτε ή βολις, ούτε ο υπηρέτης άνευρέθησαν.

Και τί δύο λοιπόν άυποθέσεις; έγκατελείψθησαν μετ' ελίγον και ήτο κρίμα, τόσον δια την βολίδα, ή οποία βεβαίως θα κατετίθετο υπό ύαλινην σφαίραν εις τό μέγα Μουσείον του Σικάγου, όσον και δια τον Νικόλαν Καρακάν, ή όποιος, αν ποτέ τό ήρχετο ή τρέλλα να παραδοθή μένος του, αφού επί όλόκληρον μήνα διέφυγε την καταδίωξιν όλων των λαγωνικών του Σικάγου, των περιφημοτέρων των 'Ηνωμένων Πολιτειών, θα ήγαστο έν κομπή και θριαμβώ ως ήρωας.

Τί είχαν όμως άπογεινή; Μυστήριον!

Έξ ή ακόμη τούλάγιτον, ή μήπως, μετανοήσας δια τό έγκλήματό του, βασανιζόμενος από την τύφην, έστερμάτισε και αυτός τας ημέρας του; Και αι δύο ύποθέσεις, ήσαν επίσης λογικά.

Είς πολλὰς πόλεις μάλιστα έτέθησαν στοίχηματα ύπερ ή κατά των δύο τούτων ύποθέσεων.

Άλλοι ύπεστήριζαν την πρώτην, δηλαδή ότι ο Νικόλας Καρακάς έκτ, Άλλοι την δεύτεραν, δηλαδή ότι

είχαν άποθάνη.

Είπε αληθές ότι οι περισσότεροι έκλιναν προς την γνώμη αυτήν. Άν εκή, έσκέπτοντο, πως ήτο δυνατόν να διέφυγε την άκρη ή εκείνην καταδίωξιν των έπισήμων και άνεπισήμων άστυνομικών; Σιδηροδρομικοί σταθμοί, άτιμόπολις, άμαζαί, άυτοκίνητα, τά πάντα επεβλήκοντό και ήρευνώντο άσυνήθως. Παντού, και εις τας πόλεις και εις τα μικρότερα χωρία. Ποδ θα εκρόπτετο; ποδ θα έπήγαινε;

Ναι, ναι, δεν ήμπορούσε να ήτο άλλος ή καθούργος θα ήτο κακόν ημερ. Είτε διότι μετεμείληθη, είτε διότι είδαν ότι ήτο αδύνατον να διαφύγη την σύλληψιν, και την τιμωρίαν...

Εν τούτοις πρέπει να τό είπωμεν άμεσα ή κοινή γνώμη έπλανατό.

Ό Νικόλας Καρακάς έκτ, και αφού

έκασαν άκόμη να σχολούσεται με αυτόν και με την έπίσης μυστηριώδη βολίδα. (Έπειτα συνέχεια)

έκασαν άκόμη να σχολούσεται με αυτόν και με την έπίσης μυστηριώδη βολίδα. (Έπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

—Ρωσικόν παραμύθιον—

[Συνέχεια και τέλος 'Ιδε σελ. 205.]

Άφου έθωσε την σύστηρή αυτή διαπαγή, ή Μπάμπα-Γιάγκα άρχισε να ραχαλίζει. Τότε ή Βασιλική έβαλε μπροστά στην κούκλα της τα φαγιά που της είχε φυλάξει, και με πικρά δάκρυα της ειπε:

«Νά, κουκλίτσα, τρώγε κι' άκουγε τό βάσανά μου, σε παρακαλώ! Η Μπάμπα-Γιάγκα μ' έβαλε να κάμω ένα σωρό βαρείες δουλειές και με φοβέρισε πώς αν δεν τες κάμω όλες, θα με φάη. Βοήθησε με, σε παρακαλώ πολύ!»

Η κούκλα της άπεκρίθη: «Μη φοβάσαι, ωραία Βασιλική. Δείπνησε και πέσε να κοιμηθής. Εγώ θα σε βοηθήσω!»

Την άλλη μέρα πρωι-πρωι, ή Βασιλική σηλώθηκε και κούτταξε από τό παράθυρο. Τό φως των κρανίων είχε σβύσσει. Ίσα-ίσα εκείνη την ώρα, ο άσπρος καβαλάρης παρουσιάσθηκε μια στιγμή κι' έγεινεν άφαντος.

Η Μπάμπα-Γιάγκα, που είχε σηκώθη έπίσης νωρίς, βγήκε έξω κι' έκαμε ένα σφύριγμα δυνατό. Άμέσως παρουσιάσθηκαν μπροστά της τό γουδί, τό γουδοχέρι και ή αφανόσκουπα. Μπήκε στο παράξενο άμάξι της κι' εξεκίνησε. Όπως και χθές, κυβερνούσε με τό γουδοχέρι κι' έσάρωνε πίσω της τό δρόμο με την αφανόσκουπα. Σε λίγο ο κόκκινος καβαλάρης την προσπέρασε με καλπασμό. Ό ήλιος έλαμπε τώρα μ' όλη του τη δόξα.

Άμα έμεινε μονάχη, ή Βασιλική εκούτταξε γύρω της κι' εθαύμασε τον πλούτο και την άφθονία που εβασίλευαν στο σπίτι της μάγισσας. Κι' ενώ δεν ήξευρε από που ναρχίση την εργασίαν της, είδε, —περιεργό πράγμα!— ότι όλες ή δουλειές ήταν κομωμένες κηδία από την κούκλα της, που άποτελείωσε τώρα τό καθάρισμα του σταριού.

«—Α, τί ευεργέτημα είσαι για μένα! Εφώνασε ή Βασιλική κατενθουσιασμένη. Τι θάκαινα χωρίς εσε; Θά χαγόνουν!—

«—Τώρα δεν έχεις να κάμης άλλο, παρά τα φαγιά, ειπεν ή κούκλα κι' έτρώπισε στην τσέπη της Βασιλικής μαγειρεύε τα γρήγορα και ύστερα ξεκουράσου.»

Κατά τό βράδυ, ή Βασιλική έστρωσε τό τραπέζι κι' έκαρμένε να γυρίση ή Μπάμπα-Γιάγκα. Σε λίγο, άπέξω από τον φράκτη, είδε τον μαύρο καβαλάρη που περνούσε. Τό σκοτάδι της νυκτός

είχεν άπλωθ ή παντού. Μόνον τα μάτια των κρανίων έλαμπαν.

Και πάλι τα δένδρα έσειάσθηκαν με δυναμ και τα ξερά φύλλα έτριξαν. Η Μπάμπα-Γιάγκα γύρισε στο σπίτι της.

Η Βασιλική βγήκε να την προσπαντήση.

«—Έγειναιν όλα;» ερώτης ή μάγισσα.

«—Όλα! άποκρίθηκε ή Βασιλική, έλα να ίδης, καλή μου γιαγιά.»

Η Μπάμπα-Γιάγκα τα εξέτασε όλα και πολύ της έκακοφάνη που δεν εύρε τίποτε στραβό για να τό κατηγορήση.

«—Καλά, έμουρμούρισε, πάει καλά! Έπειτα φώνασε:

«—Ε, σεϊς, πιστοί μου δούλοι, φίλοι μου αφωσιωμένοι, έχει στάρι γι' άλέσμα!»

«Τρία ζευγάρια χέρια παρουσιάσθηκαν...» (Σελ. 215, στ. β')

Έθωρα τρία ζευγάρια χέρια παρουσιάσθηκαν, άρπαξον τό στάρι κι' έχάθησαν. Η Μπάμπα-Γιάγκα έφαγε όλα τα φαγιά κι' έτοιμάσθηκε να πλαγιάσει. Πρωτύτερα όμως έθωσε καινούριες διαταγές στη Βασιλική:

«—Άριο, της ειπε, θα κάμης τό έδια που έκαμεις και σήμερα. Άλλά θα βγάλης κι' όλο τό χόμα που κάποιος κακός ανακάτεψε με τό λιναρόσπορο μου.»

Σε λίγο ή στριγγύλα άρχισε να ροχαλίζει και ή Βασιλική έβγαλε την κούκλα της και της έθωσε να φάη. Η κούκλα της ειπε σαν και χθές:

«—Μη φοβάσαι, καλή μου Βασιλική, δείπνησε και πέσε να πλαγιάσης. Εγώ θα σε βοηθήσω.»

Τό πρωι, ή Μπάμπα-Γιάγκα έφυγε πάλι με τό γουδί της και ή Βασιλική,

με την βοήθεια της κούκλας της, έκαμε γρήγορα όλες τες δουλειές. Και όταν τό βράδυ έλαγύρισε ή μάγισσα, τά χέρια όλα στην άντέλεια και φώναξε:

«—Ε, σεϊς, πιστοί μου δούλοι, φίλοι μου αφωσιωμένοι, κάμετε μου λίγο λάδι απ' αυτό τό λιναρόσπορο!»

Άμέσως τά τρία ζευγάρια χέρια παρουσιάσθηκαν, πήραν τό λιναρόσπορο κι' έγειναιν άφαντα.

Η Μπάμπα-Γιάγκα κάθησε στο τραπέζι και ή Βασιλική σιάθηξε κοντά της όρθή και σιωπηλή. «—Γιατί δε μου μιλάς; την ερώτησε ή μάγισσα γιατί στέκεσαι έτσι βουβή κι' άκίνητη σαν σκουπόξυλο;

«—Δε θα τόλμυσα να μιλήσω, ειπε ή Βασιλική, αφού όμως μου έινης την άδεια, ήθελα, καλή μου γιαγιά, κάτι να σε ρωτήσω.»

«—Εμπρός! πρόσεξε όμως μη μου κάμης πολλές ερωτήσεις, γιατί όποιος θέλει να τά ξεύρη όλα, γερονά γρήγορα.»

«—Όχι, ήθελα μόνον να σ' ερωτήσω για κάτι που είδα, σαν έρχόμουν εδώ. Ένας καβαλάρης με κάτασπρα ρούχα και με άσπρο άλογο με προσπέρασε στο δρόμο. Ποιός ήταν;

«—Αυτός όνομάζεται 'Αύγερινός», άποκρίθηκε ή Μπάμπα-Γιάγκα. Είπε ο καλός μου καβαλάρης που βγαίνει τό χαράγματά.

«—Ένας άλλος έπειτα, κατακόκκινος, σε κόκκινο άλογο... ποιός ήταν;

«—Ήταν ο λαμπρός μου 'Ηλιος», άποκρίθηκε ή γριά.

«—Άμ, ένας μαύρος, δλέμαυρος, που τον άπάντησα εδώ απέξω από την πόρτα;

«—Α, αυτός ήταν ο άράκης μου, που τον λέγω 'Αποσπέρτης». Όλοι είναι πιστοί μου δούλοι.»

Η Βασιλική θυμήθηκε τά τρία ζευγάρια χέρια κι' έμεινε σιωπηλή.

«—Γιατί δε με ρώτεις και τίποτ' άλλο; της ειπε ή Μπάμπα-Γιάγκα.

«—Για σήμερα φθάνει, άποκρίθηκε ή Βασιλική. Δε μου ειπες πως άρα μαθαίνη κανείς πολλά, γερονά;

«—Έκαμεις καλά, ειπε ή Μπάμπα-Γιάγκα, που δε με ρώτεις για ό,τι είδες στο σπίτι μου, γιατί δε μου άρέσουν ή κοτσμπολιές. Όποιος είναι κυλό περριεργος, τον τρώω. Πές μου τώρα και μένα' με τι τρόπο κατέφερες να βγάλης πέρα όλες τες δουλειές που σου έθωσα;

«—Η εύχή της μακαρισσας της μάννας μου με βοήθει στην εργασίαν άποκρίθηκε ή Βασιλική.

«—Αυτό είναι τό μυστικό σου; Τότε να φύγης από εδώ γρήγορα, γιατί στο σπίτι μου δεν χωρεί ούτε εύχή ούτε εύ-

λογία. » Είπε η μάγισσα κ' έβγαλε τη Βασιλική από το καλάθι. » Επειτα την έσπρωξε έξω από το φράκτη, έπήρε απ' αυτόν ένα κρανίο με λαμπέρα μάτια, της το έδωσε και της είπε : « Να, πήγαινε αυτό το φως σ' εσάς αδελφές σου, αφού για φως σ' έστειλαν σε μένα ».

Η Βασιλική άρχισε να τρέχει όσο βασιτσούσαν τα πόδια της, ενώ το φως του κρανίου της έδειχνε το δρόμο. Το φως αυτό έσβυσε κατά την αυγή και πάλι ξανάναβε κατά το δείλινο. Τελος πάντων το βράδυ της άλλης ημέρας η Βασιλική έφθασε στο σπίτι της. Όταν έσπρωσε στην πόρτα, έκαμε να πετάξει το κρανίο, γιατί έσυλλογιόθη ότι η αδελφές της δεν θα έχρησιάζοντο πλέον φως. Μια παράξενη όμως φωνή βγήκε τότε από το κρανίο και της είπε :

«—Μη με πετάξεις πήγαινε με στη μητροιά σου».

Σήκωσε τα μάτια και είδε, για πρώτη φορά, ότι δεν υπήρχε φως σε κανένα παράθυρο. Τότε άπεράσισε να μπη με το κρανίο. Στην αρχή η τρείς γυναίκες καταχάρησαν που την είδαν, και της είπαν ότι από την ημέρα που έφυγε, το σπίτι έλο ήταν χωρίς φως γιατί ό,τι και αν έκαναν, όσο κι αν πολεμούσαν, ήταν αδύνατο νανάψουν φωτιά, ούτε να κρατήσουν κανένα κερί αναμμένο : η γλώγα έσβυσε άμέσως !

«—Ίσως το φως που μας φέρνεις θα εξακολουθήσει να καίει, της είπε η μητροιά.

Αλλά μόλις η Βασιλική έμπασε το κρανίο στην κάμαρα, αυτό εκάρφωσε τη λάμψη του επάνω στη μητροιά και στες δύο της κόρες, και η λάμψη αυτή ήταν τόσο δυνατή, τόσο επίμονη, ώστε πολύ τες άνοχλούσε.

Στο τέλος δεν μπόρεσαν πια να την υποφέρουν και έπροσπάθησαν να κρυφθούν. Αλλά παντού η φλογερή λάμψη του κρανίου τες άχολούθησε. «Ως το πρωί είχαν γίνη σπαστή κι η τρείς. Μόνο η Βασιλική έμεινε ζωντανή κι άπειρακτη. Τότε έθαψε το κρανίο στον κήπο, εκλείδωσε το σπίτι και πήγε στην πόλι. Εκεί, μια γρηά χήρα χωρίς παιδιά, πολύ καλή, την πήρε στο σπίτι της,

να μείνη άφστου να γυρίσει ο πατέρας της. Μια μέρα η Βασιλική είπε στην καλή γρηά : «Δε βαταν καλλίτερα να εργάζωμαι ; Το κα-
θησιδ με στενοχωρεί πολύ. Αν η θελες να μάγοράσης λίγο καλό μαλλί, να το γνέσω...»

Η γρηά της έκαμε τη χάρη και της άγόρασε καλό μαλλί. Άμέσως η Βασιλική άρχισε την εργασία. Και στα έπιτήθεια χέρια της, το μαλλί έγεινε νήμα λεπτό και ώραίο.

Τώρα έπρεπε να το ύφανη. Άλλα που να βρεθη κτένι άργαλειού για τόσο λεπτό και ώραίο νήμα ! Η Βασιλική ζήτησε τότε βοήθεια από την κούκλα της κι η κούκλα της είπε : «Έννοια σου κ' έγω θα σε βοηθήσω δός μου μόνο ένα παλιό κτένι, μια παλιή σαίλα και τη χαιτη ενός αλόγου.» Η Βασιλική έλα κι έπεσε να κοιμηθη. Η κούκλα εργάσθηκε όλη τη νύκτα και ως το πρωί της έκαμε ένα θαυμασιο άργαλειό.

«Όταν έτελείωσε ό χειμώνας, είχε τελειώσει και το διασίδι. Η Βασιλική το λεύκανε καλά στην βρύσι και είπε στη γρηά : «—Να πής, γιατί, να πουλήσης αυτό το παννί και να κρατήσεις τα λεπτά γι' αγάπη μου.» Η γρηά είδε το παννί κ' έμεινε έκθαμβη. «Παιδί μου, φώναξε, τέτοιο παννί ποιος άλλος μπορεί να το έχη παρά ό Τσάρος ό ίδιος ; Θα το πώγω στο παλάτι.»

Πραγματικώς, πήρε το παννί και πήγε στο καλάτι. Ο Τσάρος την είδε κατά

τύχη από το παράθυρο, την ρώτησε τί θέλει, και άμα άκουσε πώς είχε να του δείξη κάτι τι σπάνιο, διαταξε να την άφίσουν να μπη.

Εσάσισε και ό Τσάρος άμα είδε το θαυμασιο εκείνο παννί.

«—Πόσο θέλεις να μου το δώσης ;» ρώτησε τη γρηά.

«—Το παννί αυτό είναι άξέτιμητο, άποκρίθηκε αυτή έγω όμως, πολυχρονωμένο μου Τσάρε, θα σου το χάρισω.»

Καταχάρηκε ό Τσάρος, κράτησε το παννί και εξαπέστειλε τη γρηά μ' ένα σωρό δώρα. Επειτα είπε στες άρμαρες του παλατιού να του το κάρουν πουκάμισα. Εκείνες έκοψαν το παννί, αλλά καμμία δεν ήταν

τόσον έπιτήθεια, για να το ράψη. Τότε ό Τσάρος έστειλε να φωνάξουν τη γρηά και της είπε :

«—Εσύ που είχες την τέχνη να ύφανης τέτοιο λεπτό και ώραίο παννί, θα έχης και την τέχνη να μου το ράψης.»

«—Δεν το έκαμα έγω το παννί, πολυχρονωμένο μου Τσάρε, παρά η ψυχοπαίδα μου.»

«—Ετσι ; τότε άς μου ράψης τα πουκάμισα ή ψυχοπαίδα σου.»

Η καλή γρηά πήρε τα κομμάτια, γύρισε στο σπίτι και τα έδωσε της Βασιλικής για να τα ράψης.

«—Τώδερα έγω, είπεν η κορη, πώς καμμία άλλη δε θα μπορούσε να κάμη αυτή τη δουλειά.» Κι άμέσως κλείσθηκε στην κάμαρά της, άρχισε την εργασία και δεν την άφισε παρ' αφού έρραψε δύο δεκα πουκάμισα.

Η γρηά τα πήρε και τα πήγε στο παλάτι. Έν τώ μεταξύ η Βασιλική κούσθηκε, στήλεισθηκε, έβαλε τα καλλίτερά της ρούχα και στήθηκε στο παράθυρο για να ιδη τί θα γίνη.

Σε λίγο είδεν έναν παλατιανό να μπαίνη στο σπίτι. Κι ό άρχοντας αυτός της είπε :

«—Ο Μεγαλειότατος Τσάρος θέλει να ιδη την τεχνίτρα που του έκαμε τα θαυμασια πουκάμισα και να την ανταμείψη με τα χέρια του.»

«Η γρηά είδε το παννί κ' έμεινε έκθαμβη...» (Σελ. 216, στ. 6'.)

«Το φως του κρανίου της έδειχνε το δρόμο.» (Σελ. 216, στ. α'.)

φιά της, της είπε :— «Όραία Βασιλική, σάγαπά πολύ και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου και Τσαρινά.»

Κ' έπήρε τη Βασιλική από το χέρι και την έβαλε να καθήση σ' ένα θρόνο, κοντά στο δικό του.

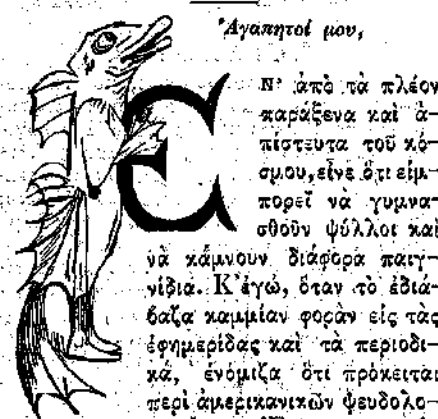
Οι γάμοι του Τσάρου και της ώραιας Βασιλικής έγειναν με μεγάλη πομπή, μόλις γύρισε ο πατέρας από τα ξένα.

Η Τσαρινα τον πήρε κι αυτόν στο παλάτι, καθώς και την καλή γρηά. Όσο για την κούκλα, αυτή πια ούτε στιγμή δεν την άπχωρίσθηκε. Κι έζησαν εκείνοι καλά και μες καλλίτερα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΨΥΛΛΟΙ

«Αγαπητοί μου, π' από τα πλέον καράξενα και άπίστευτα του κόσμου, είναι ότι εμπορεί να γυμνασθούν ψύλλοι και να κάμνουν διάφορα παιγνίδια. Κ' έγω, όταν το έδιδάβακα καμμίαν φοράν εις τας έφημερίδας και τα περιοδικά, ενόμιζα ότι πρόκειται περί άμερικανικών ψευδολογημάτων.»

Ενθυμούμαι μάάλιστα ότι, μίαν φοράν, τότε που παρέλαβεν ό ποιητής Δροσίνης από τον εκδότην Κασδώνη το περιφημην περιδικλον της έποχής «Εστία», και το άνεκαινισε, και το έκαμεν εικονογραφημένο, και εις εν από τα πρώτα φυλλάδια έδημοσίευσεν εικόνες ψύλλων γυμνασμένων, οι οποίοι έσερναν άμαξάκια, πολλοί συνδρομηταί διεμαρτυρήσαν :

«—Όχι ! αδελφέ, τέτοια φήμματα θα μās λήη τώρα ή «Εστία» ; ώραία άνακαινισίς !...»

Και τώρ' άκόμη, όταν το θαύμα ήλθε μπροστά στη μύτη μας, και στρατεύμα από τριακοσίους ψύλλους γυμνασμένους επιδεικνύεται εις ένα μαγαζι της οδού Σταδίου, άκούω πολλούς να το άμφισβητούν : «—Τί λές καλέ, άστειεύεται ;...» Και δαδί πλέον έπήγαν και το είδαν με τα μάτια των και με τον φακόν, είναι υποχρεωμένοι να δριλίζονται εις τους άλλους, ότι δεν άστειεύονται καθόλου αλλά λέγουν έλλην την άλήθειαν. Ναι, ή ύπομονη και ή εύφρα τού ανθρώπου το κατώρθωσε και αυτό. Υπάρχουν εις τον κόσμον, —και υπήρχον άλλως τε ανέκαθεν, — ψύλλοι γυμνασμένοι, οι όποιοι τραβούν άμαξάκια, ριχνουν κανόνια, πηδούν στεφάνια και κάμνουν χίλια άλλα παιγνίδια, τόσο καλά, ως να ήσαν κύβ-
λοι, γάτες ή άσπρα ποντίκια ! Ένας φυλλοδαμαστής με την γυναίκα του και με τους ψύλλους του, ήλθε και' αυτας εις τας Αθήνας. Και εκείνοι που άμφιβάλλουν άκόμη, δεν έχουν παρ' να υπάγουν να τον επισκεφθούν. Με σαράντα λεπτά θα τους δεχθη προθύμως και θα τους δείξη το θαύμα, —παλαιόν κάπως διά τον άλλον κόσμον, αλλά δια την πόλιν μας νέον.

Τι ύπομονη, άλήθεια, που χρειάζεται, δια να γυμνάση κανείς ένα ψύλλον ! Και εν από τα δυσκολώτερα, καθώς μου είπαν, δηλαδή το κυριώτερον, είναι να τον άναγκάσης, αυτόν, τον πρώτον πηδητήν του κόσμου, να μη πηδή, άλλ' άπλως να περιπατη ή τουλάχιστον να πηδή μόνον στον χρειάζεται. Ξέρετε με τί άπλούν και εύφρας μέσον το κατορθώνουν ; Βάζουν τους ψύλλους μέσα εις μίαν μικράν ύαλινην σφαιραν. Εις την αρχην πηδούν. Προσπαθούν όμως εις το γυαλί, βλέπουν ότι υπάρχει εν άόρατον έμπόδιον, και μετ' όλίγον συνειθίζουν να το άποφεύγουν. Κατόπιν άφαιρούν την ύαλινην σφαιραν. Άλλα χωρίς να είδοποιήσουν βέβαια τους ψύλλους, οι όποιοι εξακολουθούν να νομίζουν ότι το έμπόδιον ύπάρχει. Έξακολουθούν άπομένως, και χωρίς την σφαιραν, να περιπατούν άπλως ή να πηδούν όλίγον, όσον θέλει ό δαμαστής. Μετά τούτο, δεν είναι πλέον τόσοσ

δύσκολον να τους δέση με τρίχας εις ένα άμαξάκι και να τους κάμη να το σύρουν σαν άλογα. Θα πής : και αν κατά τύχην ένας ψύλλος πηδήση, περισσότερον και ιδη ότι δεν ύπάρχει πλέον το έμπόδιον, τί γίνεται ; Θα πηδή βέβαια τότε και θα χαλά το παιγνίδι. Άλλ' ή θεραπεία είναι προχειρη : Ο άτίθασος θα συλληφθη και θα κλεισθη πάλιν εις την γυάλινην φυλακήν, δια να βάλη γνώση... Πρέπει να σάς ειπω άκόμη, ότι οι ψύλλοι του δαμαστή τρέφονται συνήθως με το αίμα του. Η γυναίκα του δαμαστή του είναι τώρα εις τας Αθήνας, έχει άναλάβει το έπίτιμον και όδυνηρον έργον. Και ή δυστυχής επιδεικνύει το μπράτσου της καταπληγωμένον από τους αίμοδότης μαθητάς του άνδρός της. Δεν παρακονείται όμως. Οι ψύλλοι, τους όποιους τρέφει με το αίμα της, την τρέφουν και αυτοί. Είναι μια άμοιβαίότης, ή όποια άποκαθιστά την άρμονίαν. Διότι οι ψύλλοι του δαμαστή δεν είναι σαν αυτοίς τους τερπέληδες, τους κακούργους, που μάς πίνουν το αίμα, χωρίς να μάς δίδουν παρ' όσον, ενόχληση και κάποτε κανέν μικρόδιον άσθενείας. Εκείνοι εργάζονται ! Ο μη εργαζόμενος μη έσθιέτω, —ό εργαζόμενος όμως πινέτω το αίμα της κυρίας του. Είς ό μισθός του... Σας άσπιζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η μόδα εις την Κορέαν

Μεγάλα καπέλλα δεν φορούν μόνον αι Ευρωπαίαι. Και εις την Κορέαν επίσης αι κυριαί της άριστοκρατίας προφύλασσονται από τον ήλιον μ' εν είδος γιγαντιαίας καπότας από λυγαριάν, την όποιαν κρατούν με τα χέρια επάνω από το κεφάλι των. Λείπουν τουλάχιστον τα φεβερά εκείνα «στριφιμάτα»...

Πολύτιμον άνθος

Η άπέναντι εικών παριστά εν είδος όρχεοειδούς, όνομαζόμενον *Cypripedium fairianum*. Το άνθος αυτό έπωλήθη έσχάτως εις μίαν άγοράν του Λονδίνου άγχι 25,000 φράγγων. Τί τρέλλα !

Παιγνίον

(Έστία υπό 'Ιουλίας I. Πολυταγδου)

ΑΗ	ΣΟΣ	ΘΡΑ	ΙΜ
ΚΗ	ΛΕΣ	ΣΑ	ΘΑ
ΒΟΣ	ΜΟ	ΒΡΟΣ	ΜΝΟΣ

Ζητούνται 5 νήσοι του Αιγαίου.

Άήλωσις : — Αί λύσεις συνοδεύονται υπό δεκαλέπτον γραμματισμόν.

Λύσις του Παιγνίου του 25ου φ.

α.) Κρίνον, μήκων, χρυσάνθεμον, ρόδον, ίον.
β.) Τέσσαρες δρόμους εμπορεύει νακολουθήσθ ό Έπιθεωρητής (ή και δικτώ, αν πάρωμεν τον καθένα και άνάποδα.)
α.) Αναγώρει από το Α, και περνά Ι. Ρ. Τ. Λ. Ο. Ε. Η. Ε. Q. D. O. F. U. G. N. S. K. M. B. A. β.) Α. Ι. Ρ. Τ. S. N. G. L. O. E. U. F. C. D. K. M. B. Q. R. H. A. γ.) Α. Β. Μ. Κ. S. N. G. L. T. P. I. O. E. U. F. C. D. Q. R. N. T. A. Και δ.) Α. Ι. Ρ. Τ. Λ. Ο. Ε. U. G. N. S. K. M. B. Q. D. C. F. R. H. A.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΣΚΕΥΕΙΣ

Δέν ήτο πολλή ώρα που είχα επιστρέψει από το σχολείον. Κατά την συνθηθειάν μου, έπηρεα το ψυμοτόρι σπό χέρσι κί, έκάθησα λιγάκι στήν έξωδουρα.

του χειμώνας και δέν έπίστευσα πως ήτο μάτος τόση μάλιστα δυσπιστία με είχε καταλάβει, ώστε ένομίσα ότι μαζί με τή βροχή πέπτον και νιφάδες χιόνος.

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

ώςε πολλοί απέθανον. Από τής κόμης του προσίχε βραζίλιον κυρτωμένος καρτών μεγάλην πασάθην, ώστε ήθελε να πληθύν. Κατά τās δύο δέ πλευράς φαίνοντο μάχαιρα κί' έπιψη αίματοραφή κί' ιδουσείδεις ανθρώπινοι κεφαλαί με κόμης ορφωμένος.

Δι' έμένα ήσαν εκείνοι εύτυχεϊς... Τώρα να! μία άμαξα περιγιά από έμπρός μου. Ο γέρο-άμαξας γυρίζει και με παρατηρεί ως να επιθυμούσε τήν τύχην μου και να πάρεσεν από τήν ιδίην του.

Πέταλουδά. Η τραλή πεταλουδίτσα, με τά εύμορφα χρυσοπράσινα και κόκκινα φτεράκια σου, γιατί πετις τόσο εύλογιστά γύρω σπό φώς τής κρημαστής λάμψας; Δέν ξέρεις πως αυτά σου τά τραλά κήρηματα σως φέρνονα σπό θάνατον δέν ξέρεις πως αυτό τό άστρο και λαμπρό φώς που φαίνεται σάν να σε προσκαλή για να σε δείξη μέσα από τές ακτίνας του πλό εύμορφη και πλό χαριτωμένη κρύβει τήν καταδίκη σου;

Δεν έχει έσκεπτόμην, παρά να διασκέδάζη ελή μέρα με τήν άμαξά του... Τώρα ένα παιδάκι τραχάτο περιγιά άπ' έμπρός μου; κάλζει γελαστό, χαρωπό, τή οφθαρά του.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ. Μέσα 'ς τό δάσος τό πυκνό που σπίνου κελαιδούνε, που τρέχον γάργαρα νερά και λυγαριές άνοδόνε, ακούγεται βαθειά-βαθειά ήχος γλοκάς και μακρονός μέσα 'ς τό δάσος τό πυκνό: —Χτυπή Έσπερινός.

Στρέφεται και με βλέπει ή οβούρα είχε «έση» τήν βάσει στήν τσέπη και εξακόλουθαί τόν δρόμο του. Κάποτε-κάποτε στρέφει τά ζωγά του ματάκια και με παρατηρεί με κάποια ζήλεια...

Δάγκ-Δάγκ! Δάγκ-Δάγκ! Δάγκ-Δάγκ! ακούγεται από πέρα. Κρόδεται ο ήλιος 'ς τό βουνό και σκοτεινιάζ' ή 'μέρα. Κί' αντίλαλεϊ ο αντίλαλος, και κάλι μακρονός και τό ρυάκι σπαματά:

Και όμως κί' αυτό θα έσκέπτετο, όταν με παρατηρήσιν: «Τί εύτυχεϊς που είνε οί μεγάλοι' να ήμωμ κί' εγώ μεγάλος!»

Τά δένδρα π' άνταριάζονταί και τά κλαδιά χτυπούνε στέκον κί' αυτά για μία στιγμή και τήν καρπάρ άκούνε. Μακρούα προβάλλ' ή έκκλησία με τό λευκό της τό σταυρό κί' ο έκκλησιαστής δυνάτα χτυπή Έσπερινό.

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Αλληλογραφία τής „Διαπλάσεως“

Αθήνα, 28, δόξ Εδριαίδου τήν 1 Ιουνίου 1911

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο αυνεγάτης μου κ. Αναστάσιος Μωραίτης μου αναγγέλλα, ότι με τό προχθές έημοσιούθην ποιήμα, έτελιώσεν ή Πρώτη Σειρά τών «Παιδικών Ποιημάτων» του, και ότι τήν έκδίδει εις ιδιαίτερον βιβλιόμακί ο έκδότης κ. Ηλίας Δικατος (δόξ Βουλής).

Με τό σημερινόν φυλλάδιον, ή «Διαπλάσις» εισέρχεται εις τήν Β' έκαμνήαν. Τό μυστικόν ήμα, τό όποιον αρχίζει σήμερα, θα διαρκήσ ης 12-15 φυλλάδια, κατόπι δέ, ή και συγγράμμος, ύπαρξις να δημοσιεύεται και δεύτερον. Είμαι βέβαια ότι ή «Περίπετσία του Νικολά Καράμα» θα σές ένδουσιάζς.

Διά τά διηγήματα του Φαιθρού Αδάμαντος, ο Πλοίαρχος Νέμος μου γράφει τά εξής: «Τί δραστήρη γωριάτικη μωραδιά βγαίνει από τά ζωντανά αυτά ήθρογραφήματα!... Όταν διάβασα τή Λαμπρή και κατόπι τήν Πρωτομαγιά, σέ βεβαία λαχάρησα ή καρδιά μου από νοσταλγία για τό χωριό, για τόν κάμπο που άνθίζει τό θωμάρι και πηδούν τά παιδά τά τραλά τήν πρωτομαγιά. Πόσα καλά χρόνια έστρασημένα, άμκα και τσούχα παιδικά, μου ζύπνισαν!...»

Καρά τών Ορφανών, σε συλλυπούμαι έγχαρδώς, διά τόν θάνατον τής Άγαπητής σου γιτάκας. Είχες δίκιο, που δέν μου έγραφε; τόσον καιρον, προσπαθής όμως τώρα να με αποζημιώσς. Περιμένω και τό έργο σου δια τήν Σελίδα Συνεργασίας.

Χαίρω πολύ, Νανάκι τής Χαλκίδος, που ή καθηγητής σε εύχαριστήσθ όταν είδες σπό χέρσι σου τήν «Διαπλάσι» και σε ισούτησε να τήν αγοράζετε και να τή μελετάτε, διότι έχει τόσα γρησίματα και έρωτα πρόματά. Αυτό έπρεπε να κάμνον όλοι οι καθηγηταί. Δυστυχώς οι περισσότεροι άδιαφορούν και άπνούν τους μαθητάς των να διαφθερύνονται με κάτι άλλα περιοδικά, όθην τής νεολαίας, τά όποια δέν έπρεπε να διαδύζον ούτε ένήλικαι.

Ο Γεώργιος λέγει στον μικρόν αεζέβό του: — Αέριο έχει τή γιορτή του ο μπαμπάς. — Μπα; κάτι ο μικρός; τό πρωτή το έπαγευμα; — Εστάλη από τό Φοδάλ

χρόν του φίλον Τζαρόν, προμηθευόμενον τόν έξογον τόρον τής Διαπλάσεως του 1910. Ευχαριστώ δια τās άκούσις ενεργείας, Δικηγορος τής Νεολαίας, και χαίρω διότι οι αγορασταί με αγαπούν τόσον πολύ, ώστε να χαλούν τόν κόπον έώς να λάθουν τό φύλλον των. «Αδικα όμως, καθώς λέγεις, τούς έπιμώρησεν ή καθηγητής δια τās θορυβώδεις έκδηλώσεις των. Τιμωρείται κανείς όταν άγαπά τήν Διάπλάσι;...»

«Απορρίπτονται: «Εσπερινοί ρεμβαρισμοί (άτελής) — «Προς τήν θάλασσαν» — «Αότη Γέλαι» — «Η δόσις (ποήμα)» — «Τό νησάκι» — «Τό φεγγάρι» (άτελες όλα) — «Τά κοτσιφια κ' ή κάρπα» (όραιοι, αλλά θα έφάνητο σκοτεινόν εις τούς άναρωτάσας μας.)

«Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

Εμάντευσα τήν σκέψι των. Δέν εβρισκα όμως τόν εαυτό μου καθόλου εύτυχεστόρον από εκείνους δι' αυτό κί' εγώ τους εζήλευα: «δέν έχουν βέβαια τόσας ύποχρεώσεις, έσκεπτόμην με τόν μικρόν μου γούν, δέν έχουν μαθήματα, λύπας, στενωχορίας... όπως εγώ!»

λύσει ελπίθης, αλλά χωρίς δεκάλεπτον) Ρω-
βόρον (ελαθα, ευχαριστών) Πολυών Δούρα
(επέλα· «δεν και ε' παικίσε διαδοχή την
«διαπλαστική» σ'ν παιδί· καθόλου παραξενον·
αφού την διαδόχου πατέρες και μητέρες») Αλ-
καίων (χάρω και έγραμμά καλά ε' αδέλφου σου
κ' έκαθε κειρόν να μωδ' φανηγρόφης· ε' εύχα-
ριστά για τα καλά λόγια) Ουρηόδα (φα-
νεταί ότι τό φαλλάδιον παρέπεσε και σου τό ε-
σσεκα έξ νέου· γράμμά πολλά για τη γιορτή
της παμμαρτί) Μαθρα Μάτια (σε λύσεε· δε-
καί)· Κορησιαιόδα (καί και ιδικοί σου)·
Έλληνιον Μεγαλειον (έπει καλόε· καίτα)·
Αειοναδην (χάρω καλά· καμμά παρεγγί-
σιε)· Ίδωνιον του Καλλιέχρον (χάρω πολύ
πού έγραψε καλά· γράφε μου από τον ακόκιν-
νον Βράχον σου)· Έλληνια (καί, αλλά εις
τό έπίε· να έδα· τακτικώτα)· Παναγίον
του Τάρου (έληφθησάν και μη ηνσηωθήε)
Θ.Α.Είσε· (κατά τον καινοταμόν, εινε άδ-
νοτον)· Φιλοπαύδα· Ξαρίαν (έληφθησαν)
Ασπερόνα Γαλαξίαν (βοστίλα·) Μισικόν
(λοιπόν, έμα τελειώση το μαρτύριον)· Κα-
λιών Σαμαρικήν (έληφθησαν)· Κραυγήν Νι-
κής (οριόδοε· μετά τ'εε· εστασί)· Αναγα-
ρίον (καίτα)· Αμαυρίλλα (δεν όριελει
πλόν)· Ηλεκτρικόν Σμηθόδα (ναί)· Φωτόν
Παβρίαν (δύ· δεν εινε)· Άδραν του Εδω-
πόν (ελαθα, ευχαριστών)· Ι.Δουβάρδον, Φλο-
ύραον του Βασίλη, κλπ. κλπ.

Είς διας επιστολάς έλαθα μετά την 1ην
Ιουνίου, διαπαντήσω εις τό προσέχε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΙΚΗΣΕΙΣ

Α' άδασ ένταί· έξ Αθηνών και Πε-
ραιώς μέχρι της 21 Ιουνίου· έξ των Επαρχιών
μέχρι της 29 Ιουνίου· έξ του Εξωτερικού μέχρι
της 16 Ιουλίου.

[Ο χαραξ των λόγων, επί του όκοιου δέον να
γράφωσι τ'ας άδασ των οι διαγωνιζόμενοι
πολιταί εν τ'η Γραφεϊ μ'ας εις φραξί-
λους, εν έκαθε περιέχει 20 φύλλα
και τιμάται φ. 1.]

260. Δεξίγριφος

Τό πρώτό μου εινε δένδρο,
Τό άλλο μετοχή,
Τό δλο μεγάλη πόλις,
Σ' άργαία έπογγ.

Εστάλη υπό του Ελευθέρου Ήπειρώτου

261. Στοιχειόγριφος

Είς βιάν των πλάι Έλλ'γων
Ένα γράμμα· πηλασία·
Και νησί μ' άσπίον στίον
Του Αιγαίου παρουσιάζω.

Εστάλη υπό του Δάφνης Κλωνάρη

262. Αίνιγμα

Λόρα τό θηλικόν μου στην Άσία,
Καρπός τό ουδέτερον μου με ουσία.

Εστάλη υπό της Ελευθερίας

263. Ανατολίτικο Αίνιγμα

Αι Βασίλη από μένα κίνουνα
Μπαγάρια, σκόρδα, μέσα βάνουνα,
Αντάμ όντε φέρματα τό λέγουνα,
Ήδε από την γραμήλα μένα παίρνονα,
Απ' άγέλεδα μπουζ κ'ιματι με κόβονα,
Και ν'αχ'ωλά τους γλειφόν σα με τρώγονα.

Εστάλη υπό της Σπληρας Πραγματικώτατες

264. Φαρονόκαλο

Ναυτικατασταθούν οι ασπερισκοί διά γραμ-
μάτων όστιω· όστε να αγωνιζώκαται κατά σει-
ράν· Παίγηόγαρον, νήσος του Αιγαίου, βα-
σιλεύς της Ρώμης, δέντρον όκωροφώρον, νήσος

του Αιγαίου, Κρότος της Ευρώπης, δημη-
τριακόν, αούτόπρώτερ Ρωμαίο.

Εστάλη υπό του Αιματοβαμμένο
Ελληνικό Χόμα.

265. Έπιγραφή

Κ Α Τ Α Β Ε
Ο Ξ Α Ν Δ
Υ Ο Α Ν Ε Ν
Σ Ν Π Μ Ο

Ζητείται η αναγκωσις της έπιγραφής ταύτης.

Εστάλη υπό του Γενναιωφόρου Έλληνος

**266. Ανομοιχίς μετά Ποικίλης
Ακουοκίωδης**

Τά μ'εν αρχικά των κάτωθι ζητούμενον λέ-
ξεωσ αποτέλουν Στρατηγόν του Μ' Αλεξαν-
δρού, τό δε πρώτον της πρώτης, τό δεύτερον
δευτέρης, τό τρίτον της τρίτης, και όστιω
καθ' έξης, θάλασσαν.

1, Χοίρα της Ελλάδος, 2, Μούσα, 3, Α-
κρωτηριών, 4, Πόλις της Γαλλίας, 5 Πόλις
της Ρωμανίας, 6, Έπ'εφανίος Ρωμαίος, 7,
Ατάσημος Βασίλισσα, 8, Μεγαλόνησος της
Οκεανίας, 9, Άργαίος ποιητής.

Εστάλη υπό του Προμηθέου Αεσμάτου

267. Φηνηντέλιον

Μ Α - - - Π

Εστάλη υπό της Κραυγής Νίκης

268. Γρίφος

Είσι το τ'ο λη Ζ
Τ το το

Εστάλη υπό του Δουδοβίου ΙΖ'

Α Υ Σ Ε Ι Σ

των Πνευματικών Αφώσεων του φύλλου 18.

170. Εντόμον (εν τό μόνο...)-171. Αδών
(αδ-δών.)

172. Κ Α Ϊ Ε
Ν Η Ξ Σ Α
Η Ε Ρ Ξ Ε Υ Σ
Α Α Κ Ι Ο Ν Η Ξ Ψ
Π Ε Ν Θ Ε Σ Ι Α Ε Ι Α
σκέλους και ένός εκ του κάτω, ένάλλωξ -174-
176. 1. Πύργος (Κω·ΣΟ ΓΡΥ Πόε...) 2,
Δαμιά (ΑΙΜΑ Λοκόν...) 3. Μήνοσα (ΑΡΑΓ'Ε
Μαρία...) -177. ΕΡΜΗΣ-ΑΘΗΝΑ (Εστ'Α,
Ρούθ, Μελί·Η, Ηράκλειον, ΣΥ·Α.) -178.
Από μαρδο κ' από τρελλό μαυθάνει την ά-
κήθεα (από μ'α σω-κ' από τ'εσ'λο-μανθέ-
νεις την έλλη θεά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α ναλλάσω Μ. Μυστικά διά μέσου τής
«διαπλασεως». - Βασίλισσα του Χρθ-
σοβ. (1Α', 89)

Δ ήλω εις την Διαπλαστικήν Αυτοκατορικήν
δτι ήλλαξα φευδώνιμον. - Δικηγόρος
της Νεολογίας (πρώην Διαπλάσις του Μέλλ-
λοντος). (1Α', 90)

ΒΑΛΒΙΑΝΕΙΟΝ ΠΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Θεραπειαν Νευρικών και Ψυχικών νοσημάτων

Πανήσια Αθηνών, όδός Κόνερον 2 και 4
Τηλέφωνον άριθ. 314

Γραφείον εν Αθήναις, όδός Σταδίου 15.
Τηλέφωνον άριθ. 209

10-12 π. μ. και 5-8 μ. μ.
Κανονισμός και πληροφορία άποστολή
τό αλφόντι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 25 ΦΥΛΛΟΥ
[Ίδε την λύση εις την σελίδα 217]

ΑΘΗΝΟΝ: Βασίλειη Κωνσλτή, Ήλ. Σκ. Κα-
τέλης, Θάνας Στ. Αγγελής, Μαρία Γ. Κουβέλα,
Ευσευδίκη Κωνσταντακοπούλου, Ίωάν. Ν. Τούμ-
τας, Μαρίαννα Α. Τσίμη, Αουλομα Γε. Ήεροπού-
λου, Σταγών Δρόσου, Ι.Α. Καζερνιώλη, Χ. Σού-
λης, Αθ. Ν. Δεσφιδενός, Κάμα Γε. Ήεροπούλου,
Καίτη Χατζηπανωγιώτου, Άδως Άμοιροδάκης,
Καλέρα Μασίλλη, Έλλη Έμ. Μέμισσα, Φωφί
Παπαδήμου, Α. Π. Κυριακόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Ν. Π. Ήριότης, Κούλα Ήσ. Κα-
τομιντή, Φ. Θ. Κοσκινός, Άρεστη Π. Αεστεραίου,
Άττιχη Αδωσ, Αθ. Π. Μεσηρηνας.

ΕΠΙΧΡΩΣΤΟΝ

ΑΡΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Αδωσ.
ΑΝΔΡΙΣΤΑΙΝΕΣ: Φίλη των Δυστυχών.
ΑΝΔΡΟΥ: Π. Α. Χρηστοπούλου, Ζήσης Σπ. Α-
νθοβλαστής, Κ. Α. Βογιατζίδης, Άνδο Ραλής,
Α. Κωστήρας, Χ. Ζ. Ραλής, Ι. Κ. Βαλας, Ι. Α.
Πολίτης, Α. Μ. Αεστεράς, Θ. Σ. Αμφοβλάστης, Στ.
Μ. Μιούσης, Ν. Γ. Ρακιάσης, Π. Δ. Παπαγής, Μ.
Α. Φωφίος, Α. Γ. Γουλανδης, Α. Κ. Ξανθός.
ΑΡΓΟΥΣ: Άλκυόε (33).
ΒΑΡΚΑΚΩΣΗΣ: Άήλωσ Παπακωνσταντίου (24),
Άνδο. Ι. Ήνός (24).
ΣΑΚΡΗΘΟΥ: Μ. Π. Μυριδάκης (24-25).
ΚΑΛΑΜΟΝ: Α. Α. Νουολοπούλοσ, Ζ. Κωστό-
πούλοσ, Σπυρ. Ν. Πουλίκοσ.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Βάρος του Κανάση, Άγλατα Γ.
Παπύ, Μουτλουπόγατοσ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μπ. Α. Τριόκιωσ, Ι. Β. Οικονομό-
πούλοσ, Βλ. Α. Ήσση.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γ. Α. Μαντιές, Ν. Γ. Σόλλας,
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Σαυρ. Στ. Παλασταμάτης, Ν. Σε-
κελλάριοσ, Μτχ. Β. Πάργος, Χ. Κωραστέρηοσ, Αθ.
Γ. Κατασόσ.
ΛΕΒΕΤΕΘΕΩΝ: Κάλασιώλησ.
ΕΛΥΡΠΙΟΥ: Θεοδ. Στ. Δημωκούλοσ, Μαρία
Α. Καλακοπούλοσ.
ΠΑΣΩΝ: Εμώζετ Σ. Άνεργιάννη.
ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Ι. Φαρισσίδησ, Κάιτη Κ.
Γεωργωκοπούλοσ.

ΠΥΡΡΟΥ: Μαρία και Άδωσ Η. Βαρξελιάτου.
ΣΚΥΡΟΥ: Σ. Α. Βενιζελούδησ (24).
ΣΠΑΡΤΗΣ: Χρ. Τσορόδησ (24-25).
ΣΥΡΟΥ: Άννα Α. Σαυδάνη, Θ. Α. Βλαχώτησ,
Αρ. Α. Σπαναγιότου, Κλεοθ. Ν. Πετρόκολλησ, Ήω-
Μαρία Κ. Πηκοσμητήρησ, Φ. Ν. Σαλλάσοσ, Αλμα-
τερινη Ι. Σκανδαρή, Φωφ. Ν. Τόκου.
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Φαίδοσ Π. Μοσχίδοσ.
ΤΡΙΠΟΔΕΩΣ: Σπ. Στ. Τσορίνησ,
Ν. Φ. ΑΛΗΦΟΥ: Αδωκία Α. Ραξή, Μαρία Δάμ-
αρησ, Σοφία Νιούρη, Πάγη Μασαράκη, Αλεξάν-
δρα Βασιλάου.
ΧΑΔΚΙΑΩΣ: Ι. Α. Μαχρηιώτησ, Γ. Ν. Κο-
ταξή.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλου, Ίο-
άννα Ι. Μέμρηνησ, Κ. Β. Χρηστοφιλήσ, Έλενη Κ.
Στρούρη, Άμα. Γ. Βενιζέλησ, Άσπασ Κόκεμασ, Χ.
Γ. Παπακ, Α. Ν. Καυφή.
ΒΙΡΚΕΤ-ΕΛ·ΣΑΜΗ: Ίουλις Ι. Πολυταγίδου.
Αγνώστος Ι. Πολυταγίδησ.
ΒΟΥΡΑΣ: Άναξωφόροσ (24-25).
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Μπουρνέλοσ.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Χρησιόδησ (24) Α. Κ. Αρσ-
πασ (24), Μαρία Ρούθη.
ΚΥΔΟΝΩΝ: Τησ Άδέης τό Ρωδόχομα (24)
Μάνα Πομπου (24).
ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Στ. Α. Άνα-
στασιάδησ Α. Πανωδάρησ (24).
ΔΩΔΑΝΗΣ: Άββε. Τέμποσ.
ΠΟΡΤ·ΣΑ·Ι·Δ· Π. Β. Άδωσ, Ίουλις Βενιζέ-
δου, Σουλκίη Άφρα, Γ. Σωροβήνησ, Κερωνομή
Άδρα, Αλέκη Λαοδίκου, Παρίτσα Λαοδίκου, Σα-
κφ. Λαοδίκου·Κ. Αδωρσ, Γ. Χαμωνουντάνησ.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ι. Μ. Δουβάρδωσ.
ΣΟΥΡΜΕΝΩΝ: Π. Χρ. Λογγιτιώδησ (22-23).
ΣΙΟΥ: Έλληνιόδον Σίφοσ (23).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εφώντων όδην την λύσην τό όνοματά
εξεθήσαν εις την Κληροκλήσ και εκληρωθήσαν
οι 82εσ τέσσαροσ: ΔΗΜ. Ι. ΤΟΥΔΑΝΩΡΗΣ εν
Άνδρο, ΑΔΕΛΛΑΓΙ·Σ Α. ΡΑΖΗ εν Νέω Φαλίω,
ΛΕΓΙΝΙΔΑΣ Ν. ΚΑΡΗΣ εν Αλεξανδρειασ, Αθ.
ΛΕΙΒΑΘΕΙΝΟΣ όδωσ Ήσσησ, 9 εν Αθήναις.
Καθ' ό μ'εν κριτόσ εννεόκρησ δι' 82 μ'ηνοσ, οι δε
άλλοι τρεΐεσ διά μίαν τεμνητήν έκατ'εσ. Όλοι
από Ιουνίου.
- Πλεονόκοιιοσ δε, 0,50 διά τον προσεχ'ό Διόγω-
γισμόν.
Οι αποστίλλαντες άνευ δεκαλέπτου, την λύσην
δεν αναφέρονατ, όστέ οι αποστίλλαντες κενώλε-
πτον άντι δεκαλέπτου. (Γραμματικόσ όνομα-
τικόν 10 κωρό, τεθωνομιαί με δ'λεπτα όσοσ διά
10 λεπτα χρειαζέται γραμματικόσ όνομα 20 κωρό).